

Hoofdstuk 1

*Het Veilige Land
in het Grijsze Gebergte aan de zuidgrens
van het rijk van de Vijfden,
in de lente van de 624^{1e} zonnecyclus*

‘Toen ik de laatste keer hier was, lag alles in puin, Puntoor. Maar dit... dít had ik nooit kunnen denken.’ Tungdil Goudhand aaide de grijze pony, waartegen hij gesproken had. Vol verbazing reed hij langs de laatste bocht in de weg, hield in en legde zijn hoofd in zijn nek om omhoog te kijken naar de spits van de vijfhoekige toren die imposant en ongenaakbaar naast het bergpad naar de hemel reikte. ‘Niet na slechts vijf zonnecycli.’ Hij gebruikte de korte rust om de bijna lege drinkzak aan zijn lippen te zetten en de laatste rest brandewijn door zijn keel naar binnen te gieten. De alcohol brandde op zijn gebarsten lippen.

Langs het bouwwerk waarbij zelfs een oger nietig had geleden, kwam hij op het plateau voor de ingang naar het rijk van de Vijfden, de nakomelingen van Giselbart IJzeroog.

Hij had het gevoel dat het nog pas gisteren was dat hij samen met zijn vriend Boëndil en zijn huidige levensgezellin Balyndis aan het hoofd van twintig krijgers op verkenning was uitgereden. Indertijd hadden ze tussen de ruïnes doorgelopen waarvan de stenen met mos waren begroeid. Het grootste deel van wat de Vijfden ooit hadden gebouwd, was toen verwoest geweest.

Deze dag nam hij een heel ander tafereel waar dat het hart van elk kind van de Smid zou laten gloeien van trots.

Op de plek die hij nu op zijn pony passeerde had zich het gat bevonden, waarin ze een deel van Ushnotz’ orcleger hadden laten verdrinken. Nu was het gedempt en met zwarte marmeren platen afgedekt; inscripties die met goud en vraccasium waren versierd, herinnerden aan de glorieuze strijd en eerden de gesneuvelde

dwergen. Ieder van hen was een held geworden en leefde in de liederen over deze strijd voort.

Er was geen spoor meer terug te vinden van de verweerde bouwvallen, waar Tungdil ooit tussendoor geslopen was. De oude stenen waren stuk voor stuk opgeruimd en ergens opnieuw bij het bouwen gebruikt. Rechthoekige blokken lichtgekleurd graniet en donker basalt vormden een twintig schreden hoge effen ringmuur die als een beschermende arm voor de eigenlijke doorgang lag.

Daaruit rezen drie torens van zwart basalt op. Vanaf de platforms bovenop konden de dwergen zeker meer dan honderd mijl ver over de steile, bochtige weg in het koninkrijk Gauragar kijken. De banier van de Vijfden met daarop een gesloten ketting uit vraccasium als symbool voor de goudsmiden en de eenheid van de stam wapperde aan de vlaggenstok en maakte tot ver in de omtrek duidelijk wie de wacht hield.

Tungdil voelde nattigheid op zijn gezicht. Hij draaide zijn hoofd en keek naar de waterval vlakbij die net als vijf cycli geleden donderend naar beneden raasde. Het schuimende water met de fijne nevelwolken glinsterde in steeds wisselende kleuren in de lenteszon alsof het kristal was. Het geheel maakte een overweldigende indruk.

Puntoor snoof, bleef voor de poort van de imponerende en tegelijk prachtige vesting staan, zocht naar gras, maar vond niets van zijn gading op de kale rots. Hij stampte ongeduldig met zijn rechter voorhoef.

‘Ik weet het, je hebt honger, maar we zullen beslist gauw binnengelaten worden.’ Tungdil kreeg voorlopig geen kans meer de prachtige bouwwerken die van de volmaakte steenhouwerskunst van de Tweeden getuigden, uitvoeriger te bekijken.

De vleugeldeuren van de huizenhoge poort gingen langzaam open. Pantserplaten aan de buitenkant boden nog meer bescherming tegen stormrammen en andere belegeringswerktuigen.

Uit de ingang trad een dwerg naar voren, wiens helm schitterde en fonkelde van de diamanten. Tungdil wist wie een dergelijke opvallende hoofdbescherming droeg. Grootvorst Gandogar Zilverbaard uit de clan der Zilverbaarden van de stam der Vierden ontving hem hoogstpersoonlijk en snelde hem met grote passen tegemoet.

‘Grootvorst Gandogar,’ begroette Tungdil hem. Hij liet zich op een knie zakken en tastte naar zijn bijl Vuurkling om die naar vo-

ren te steken en het dwergensaluut te brengen. Het was de zwijgende hernieuwing van de eed het eigen leven voor het welzijn van de dwergen en het Veilige Land op te offeren.

Gandogar verhinderde het met een snel gebaar. In plaats daarvan stak hij Tungdil zijn hand toe. 'Nee, Tungdil Goudhand, jij hoort niet voor mij te knielen. Geef me de vijf en dat is dan dat. Jij bent de grootste held van ons volk. Je verdiensten zijn onmetelijk. Ik zou voor...'

Tungdil kwam overeind, pakte de toegestoken hand en maakte zo een eind aan de loftuitingen van de grootvorst. Zijn maliënkolder die vol roestvlekken zat, knarste bij de beweging.

Gandogar verborg zijn schrik zo goed mogelijk. Tungdil zag er oud uit, ouder dan hij in werkelijkheid was. Er lag een wezenloze blik in zijn bruine ogen, alsof de dwerg door onnozelheid was bevangen. Zijn gezicht leek pafferig, de bruine baard en haren waren onverzorgd en zaten vol klitten. Dat kon niet uitsluitend het gevolg van de lange reis zijn. 'Ik zou voor jou moeten buigen,' maakte hij zijn zin af.

'Prijs me niet zoveel,' glimlachte Tungdil. 'Ik word er gewoon verlegen van.' Ze schudden elkaar de hand. De rivalen van vroeger waren dikke vrienden geworden.

'Laten we naar binnen gaan, zodat je met eigen ogen kunt zien wat de besten uit de stammen van de Eersten, de Tweeden en de Vierden hebben gepresteerd.' Gandogar hoopte dat zijn schrik niet al te zeer zou zijn opgefallen en maakte een uitnodigend gebaar naar de ingang. 'Na jou, Tungdil.'

'Hoe zit het met de Derden, grootvorst? Wat is hun bijdrage?' vroeg Tungdil, terwijl hij zijn pony bij de teugel nam en het dier met zich mee voerde.

'Behalve die van jou, die dit allemaal mogelijk heeft gemaakt?' antwoordde Gandogar. Het kostte hem moeite in de onverzorgde Tungdil de dwerg van vijf cycli geleden te zien. Wanneer een kind van de Smid zijn maliënkolder liet roesten, was dat een veeg teken. Goed, hij zou beslist de kans krijgen hem ernaar te vragen. Maar niet nu. Hij zette zijn helm af, zodat zijn lange, donkerbruine haar tevoorschijn kwam. 'De Derden doen wat ze het beste kunnen: ze trainen ons in het vechten. En daarin zijn ze onvoorstelbaar goed.' Hij glimlachte. 'Kom, we hebben een verrassing voor je.'

Ze liepen door de poort.

Aan de andere kant wachtte Tungdil een emotionele ontvangst.

Dwergen en dwergenvrouwen van alle leeftijden hadden zich aan weerskanten van de weg naar de ingang in de berg opgesteld. Hij keek naar vrolijke, lachende gezichten. Ze verheugden zich over zijn bezoek, applaudisseerden en bejubelden hem. Muzikanten stonden op regelmatige afstanden langs de weg en op de muren en torens opgesteld. Kromhoorns en fluiten speelden te zijner eer en de dwergen sloegen op de maat van de muziek tegen hun schil-den. Er heerste een mateloos enthousiasme, dat enkel en alleen hem gold en hem als vloeibaar goud omspoelde.

‘Het nieuws dat je ons zou bezoeken is je vooruitgesnel,’ merkte Gandogar met een grijns op. Hij verheugde zich over de geslaagde verrassing. ‘Ze verlangden ernaar de grootste held van het dwergenvolk weer eens te zien.’

‘Bij Vraccas!’ Tungdil voelde de ontroering en hij moest even slikken. ‘Je zou haast denken dat ik als overwinnaar na een veldslag terugkeer.’ Zijn ogen gleden over de vrolijke gezichten van de mannen, vrouwen en kinderen, die de kans hem een hartelijk welkom te bereiden met beide handen hadden aangegrepen. En dat terwijl hij vijf cycli lang afgezonderd in de gewelven van zijn pleegvader had gewoond. Van de andere kant: vijf cycli waren voor een dwerg ook weer niet zó lang.

Hij wuifde naar hen, terwijl hij aan de zijde van de grootvorst tussen de erehaag door liep. ‘Dank je wel,’ riep hij blij. ‘Dank jullie allemaal!’

De bijval zwol aan, ze riepen zijn naam.

En dat terwijl het gemakkelijk op een spitsroedenloop had kunnen uitdraaien, want zijn vrouw Balyndis was vroeger de gemalin van Glaïmbar Scherpkling uit de clan der IJzerbuigers van de stam Borengar geweest. En die was tegenwoordig niet minder dan de koning der Vijfden.

Hem ontmoeten betekende de grootste uitdaging van zijn bezoek. De bewoners van het Grijze Gebergte namen het hem blijkbaar niet kwalijk dat hij en Balyndis elkaar gevonden hadden, maar dat ze zo massaal die mening waren toegedaan... Hij glimlachte dapper tegen hen en haalde opgelucht adem, toen ze de reusachtige gang betraden die naar het binnenste van het bergmassief voerde.

Gandogar bleef bij de ingang staan; hij merkte dat Tungdil te midden van al deze vrolijke opwinding een beetje gereserveerd bleef. ‘Hoe voel je je?’

De dwerg antwoordde niet meteen. ‘Een beetje vreemd. Ener-

zijds zingt mijn hart galmend als ijzer op het aambeeld onder de hamer van een smid. Anderzijds...' Hij zweeg peinzend en schraapte zijn keel. 'Ik veronderstel dat ik niet meer gewend ben om zoveel dwergen om me heen te hebben, Gandogar.' Hij lachte verontschuldigend en knipoogde. 'Gewoonlijk is het maar één dwergenvrouw.'

'Ik begrijp je goed. Gedeeltelijk,' gaf Gandogar toe. 'Maar hoe jij buiten elke vertrouwde gemeenschap kunt leven, is voor mij een raadsel. Het zien van vele vreemde gezichten om je heen, kan iemand angst aanjagen.' Hij knipoogde. 'Ik weet waarover ik het heb. De clan van mijn gemalin is enorm. Ik ga gewoon met knikkende knieën naar hun familiefeesten.'

Tungdil lachte. Ondertussen nam een van de dwergen de teugels van zijn trouwe pony over en beloofde uitstekend voor het dier te zorgen. Tungdil en de grootvorst liepen verder door de gangen, kamers en zalen; de muziek en de kreten van de menigte dwergen klonken steeds zachter.

De herinneringen kwamen weer bij Tungdil boven. Hij en zijn vrienden hadden hier indertijd niets dan stof en vuilnis gevonden. Na de vernietiging van de stam der Vijfden hadden de monsters van de god Tion honderden zonnecycli in de bergen geheerst.

Maar dat was nu verleden tijd. Er waren afvaardigingen van alle dwergengammen gearriveerd en deze hadden na de overwinning voor nieuw leven hier gezorgd. Het Griuze Gebergte bruisde weer, Tungdil hoorde het schelle gelach van kinderen en de klank deed hem pijn.

'We hebben ons niet beperkt tot het repareren van de schade in de talloze vertrekken,' hoorde hij een mannenstem uit de gang daarnaast komen. Er verscheen een dwerg samen met zijn gevolg. 'Wij hebben nieuwe zalen uitgehouwen. Nieuwe zalen voor de nakomelingen die hier het licht zien van de opgaande zon boven de Drakentong, de Grote Kling en de andere toppen.'

Tungdil wist onmiddellijk aan wie de stem en de indrukwekkende verschijning toebehoorde; hij had gehoopt de dwerg pas later te ontmoeten. 'Gegroet, koning Glaïmbar Scherp Kling,' zei hij met een lichte buiging. Verrast constateerde hij dat achter de heerser een dwergenvrouw in een geborduurd bruin gewaad met een pasgeborene op haar arm stond. 'Mag ik je feliciteren met je nakomeling?'

Glaïmbar die groter en krachtiger was dan Gandogar, streek

over zijn dichte, zwarte baard. ‘Dank je, Tungdil Goudhand, en welkom in mijn koninkrijk.’ Hij wees op het kind. ‘Dat zijn de echte Vijfden. Wij letten erop dat niemand hun hun rijk betwist tot ze het zelf kunnen verdedigen.’ Hij strekte zijn hand uit; de kleine metalen plaatjes van zijn kostbare wapenrusting wreven rinkelend over elkaar. ‘Ik zie de zorg op je gezicht, Tungdil. Wat in het verleden is gebeurd, is vergeten. Mijn hart heeft iemand anders gevonden en ik koester geen wrok. Noch tegen jou, noch tegen Balyndis. Vertel haar dat zodra je bij haar terug bent.’

Hoewel hij in zijn korte leven talrijke avonturen had beleefd, en al vele malen een hachelijke situatie fortuinlijk had doorstaan, had Tungdil zich zelden zo opgelucht gevoeld als nu. Hij pakte de hand van de koning met allebei de zijne en schudde die zo wild dat Gandogar hem moest afremmen. ‘Voorzichtig, mijn vriend. Glaïmbar heeft die arm nog nodig,’ lachte hij goedgemutst. Hij kende de voorgeschiedenis van het tweetal.

Een snelle blik op Glaïmbars gezicht maakte Gandogar duidelijk dat de koning van de Vierden zich ook over de onverzorgde Tungdil verwonderde. Zo hoorde een held er niet uit te zien. Ook niet als hij lange tijd teruggetrokken had geleefd.

‘Helaas heb ik mijn arm niet meer nodig om te strijden,’ voegde Glaïmbar er na een kort stilzwijgen aan toe. ‘Het is rustig geworden bij de Noordpas.’

‘Wees blij, koning Glaïmbar,’ zei Tungdil. Hij had het gevoel alsof een loden last van vele tonnen van hem afgevallen was. Na de feestelijke ontvangst bevrijdden de vergevingsgezinde woorden van zijn vroegere rivaal hem minstens van twee zorgen. Toch hield hij zich voor niet al te goed van vertrouwen te zijn. Zonder daden die met die woorden in overeenstemming waren, zou hij voorlopig waakzaam blijven. ‘Je armen worden zeker vaak moe van het kinderen wiegen.’

‘Kom mee. Ik zal jullie rondleiden langs alle pracht van een opbloeiend dwergenrijk.’ Gandogar, Glaïmbar en Tungdil liepen naast elkaar door de vesting.

Alle stammen hadden er met hun eigen perfecte, specialistische vakmanschap aan gewerkt. De steenhouwers van de Tweeden hadden fantastische wederopbouwwerkzaamheden verricht en nieuwe verblijven, zalen, pilaren, bruggen en trappen in de rots uitgehouwen, die zo volmaakt waren, dat men er slechts vol verbazing naar kon kijken.

De smeden van de Eersten hadden het werk bekroond met schoren, sierhekken, traliwerk, meubels, kroonluchters en allerlei andere voorwerpen van uiteenlopende soorten metaal.

De Vierden tilden de kunst van de anderen op een volmaakt niveau door allerlei edelstenen te slijpen die op de meest uiteenlopende plekken voor een geflonker van jewelste zorgden.

Samen met de adembenemende reliëfs van goud, vraccasium en andere edelmetalen van de uitgemoorde stam van de Vijfden, hadden de nieuwe bewoners verreweg het mooiste van alle dwergenrijken geschapen, waarin het beste van alle stammen verenigd was.

Glaïmbar genoot van de verbazing in de ogen van zijn voornaamste gasten. 'Jullie zien dat het hele Grijsze Gebergte één grote schatkamer geworden is. En de beste krijgers van de Derden leren ons nieuwe gevechtmethoden om onze rijkdom en het Veilige Land te beschermen,' besloot hij de rondleiding, waarna hij hen naar de vergaderzaal bracht.

Tungdil kon zich de ongewone ruimte die als een theaterzaal gebouwd was nog maar al te goed herinneren. Hij bestond uit een cirkelvormige vloer met een middellijn van ongeveer twintig schreden. De wanden liepen een schrede loodrecht naar boven om vervolgens met een rechte hoek ongeveer vier schreden naar achteren te lopen, zodat er een breed vlak ontstond, voor de wanden zich opnieuw loodrecht naar boven verhieven.

Hier had hij zijn aanspraken opgegeven en was Glaïmbar in zijn plaats tot koning gekozen. Terwijl hij naar de lege rijen keek, vroeg hij zich af hoe alles verlopen zou zijn als hij koning van de Vijfden was gebleven. Beter of slechter?

Vandaag zou er niet gestemd worden. In plaats daarvan wachtten de clanhoofden op hen om samen met hen te dineren. Ze zaten aan een lange tafel midden op de vloer, waarop de heerlijkste gerechten, specialiteiten van alle dwergenrijken, stonden.

Toen het drietal binnentrad, verstomden de gedempte gesprekken en de aanwezigen verhieven zich van hun stoel. Iedereen zonk op een knie, wapens werden getrokken en omhooggeheven en hoofden gebogen. Het was de onuitgesproken belofte lijf en leven voor de grootvorst te geven.

'Kom overeind en eet,' zei Gandogar en liep naar zijn plaats aan het hoofd van de tafel. 'We zullen het ons laten smaken. De rondleiding heeft me hongerig en vooral dorstig gemaakt. Straks zullen we met elkaar praten.' Tungdil ging aan zijn linker- en Glaïm-

bar aan zijn rechterzijde zitten. Iedereen tastte toe en muzikanten begonnen te spelen.

Tungdil bediende zich verheugd van de lekkernijen die hem lieten watertanden: gekruide wortelgelei, geitenvlees, kimpapaddenstoelen, zure kruidenkaas en dampende knoedels van steenknollenmeel. Het maal betekende een buitengewone afwisseling van het eten in zijn gewelven. Hij noch Balyndis waren helden in de keuken; bovendien had hij liever menseneten, terwijl zij de voorkeur aan de traditionele keuken gaf. De compromissen smaakten gewoonlijk maar matig.

Hij veegde zijn vingers aan zijn smerige baard af. Hij ging zo op in de smulpartij dat hij de verschrikte gezichten van de aanvoorders van de clans helemaal niet in de gaten had. Ze waren pijnlijk getroffen door zijn verlopen uiterlijk.

Gandogar reikte hem een pul bier aan. 'Moet je dit eens proeven. Zoiets heb je thuis niet, wel?'

Het was beslist niet onvriendelijk bedoeld, maar de opmerking deed Tungdil pijn. Zijn gezicht verstrakte. 'Ik ben tevreden met wat ik krijg.' Hij bediende zich van het gebrad en zette zijn tanden in het geitenvlees. De bruinrode saus droop als bloed in zijn lange, onverzorgde gezichtshaar. Zijn onbehouden gedrag logenstrafte zijn woorden.

'Hebben jullie al kinderen?' informeerde Glaïmbar zonder te kunnen vermoeden dat hij hiermee weer een gevoelige snaar raakte. 'Wie weet wanneer we weer een held nodig hebben, en wanneer jullie kinderen...'

Tungdil gooide het stuk vlees met een ruw gebaar terug op zijn bord, veegde zijn mond met de mouw van zijn maliënkolder af en goot zijn bier naar binnen. Vervolgens wenkte hij een dwerg om hem nog eens in te schenken. 'Wanneer er niets bijzonders is, vertel me dan waarom je me hebt ontboden, grootvorst Gandogar,' zei hij. Daarmee gooide hij het gesprek zo nadrukkelijk over een andere boeg, dat de hint zelfs de traagsten van begrip niet kon ontgaan.

Glaïmbar en de grootvorst wisselden een snelle blik. 'Zoals ik net al zei, is het hier bijzonder rustig geworden, Tungdil,' zei de koning, terwijl hij nog een hap nam. 'Dat maakt me achterdochtig.'

'En terecht,' voegde Gandogar eraan toe. 'Wij hadden in het Bruine Gebergte de afgelopen zonnecyclus de ene aanval van de

orcs na de andere. Ze probeerden met alle macht door de pas te komen, alsof de macht van het goede hen op de hielen zat.' Hij kreeg een zoet gerecht aangereikt. 'Maar hier aan de Stenen Poortweg is het zo stil als in een graf.'

'We hadden de poort al vier cycli lang open kunnen laten staan, er zou niets gebeurd zijn,' merkte Glaïmbar op.

Tungdil herkende het nagerecht meteen en bestelde ook wat voor zichzelf. Het was een zoete, lichte crème die hij bij de Vrije Dwergen in de stad Goudschat had gegeten. Bij de dwergenvrouw Myr thuis, die het verraad dat ze gepleegd had met haar leven had betaald. En die hij bemind had.

De keuze was een grote vergissing. De eerste lepel bracht alle bittere herinneringen weer boven, waardoor zijn genot vergald werd. Opnieuw stak hij zijn hand uit naar zijn bier.

'Dat is inderdaad vreemd,' fluisterde hij meer dan hij sprak. Hij kuchte en verdrong de schimmen uit het verleden. Het kostte veel bier om de beelden weg te spoelen en nog meer om te voorkomen dat ze weer opdoken. 'Hebben jullie verkenners uitgestuurd?'

'Nee,' antwoordde Glaïmbar. 'We wilden geen slapende ogers wakker maken, zolang we onze vestingwerken hier en aan de andere kant niet hersteld en verder uitgebreid hadden.'

'Daarom ben jij hier. We dachten aan een kleine eenheid onder jouw commando, Tungdil Goudhand,' ging Gandogar verder. 'Jij was al eens in het Land aan Gene Zijde, is me verteld.' Hij wees naar de bijl van de held die naast diens stoel op de grond stond. 'Jij bezit Vuurkling die alles overwint wat we zouden kunnen tegenkomen. Jij bent de beste aanvoerder voor een dergelijke onderneming.'

Tungdil schoof zijn volle bord van zich af en verlangde een derde pul bier. Hij was ertoe overgegaan zijn honger met gerstenat te stillen. Zoals zo vaak tijdens de laatste paar cycli. 'Ja, grootvorst, ik was al eens in het Land aan Gene Zijde. Een zonneomloop lang ongeveer. Het was er mistig, ik heb drie krijgers tegen de orcs verloren en in een spelonk heb ik een rune ontdekt die ik niet kon ontcijferen. De tocht was het allemaal niet waard.' Hij goot het bier naar binnen, zette de pul weer op tafel en onderdrukte een boer. 'Je zult moeten toegeven dat mijn ervaring geen naam mag hebben.'

'Toch moeten we zekerheid hebben over wat er zich daar af-

speelt.’ Zo te horen was de grootvorst niet van plan een weigering te accepteren, zelfs geen bedekte. ‘Ik had graag dat je morgen met een groep van de beste krijgers via de Stenen Poortweg het Land aan Gene Zijde in trekt om poolshoogte te nemen.’

Tungdil had de vierde pul net naar zijn mond gebracht, maar liet hem nu weer zakken. ‘Het is er mistig, grootvorst. Je weet toch wat mist is? Hoeveel tinten grijs moet ik je beschrijven, wanneer ik terugkom?’

‘We zullen zien, Tungdil Goudhand.’ Glaïmbar at zijn toetje opzettelijk langzaam op. ‘Misschien moet je je wel bij de grootvorst verontschuldigen, omdat het daar wemelt van de monsters die zich klaarmaken voor een aanval.’

Tungdil richtte zijn aandacht weer op zijn bier en keek toen naar Glaïmbar. Hij wilde hem dus het Land aan Gene Zijde insturen. Misschien was hij toch niet zo vergevensgezind als hij eerder had voorgespiegeld? Tungdil schold zichzelf uit voor een gnoom om dit wantrouwen.

Met een vloek zette hij zijn bier weer neer. ‘Vergeef me mijn ongepaste toon, grootvorst Gandogar,’ zei hij wat vriendelijker en zachter. ‘Natuurlijk ga ik naar de Noordpas.’ En tegen Glaïmbar: ‘Het zou me zelfs verheugen als ik op de schepsels van Tion zou stuiten. Wanneer ik in de strijd de dood vind, is het me ook best! Want...’ Hij klemde zijn lippen op elkaar. ‘Neem me niet kwalijk, ik ben te moe om plezierig gezelschap te zijn.’ Hij stond op, maakte een buiging voor de beide heersers, pakte de pul en verliet de zaal.

De dwergen keken hem zwijgend en kauwend na. Iedereen zweeg, niemand durfde de groeiende twijfel aan de vroegere held uit te spreken.

Gandogar keek bezorgd naar het volle bord dat Tungdil had laten staan. ‘Hij is ergens door veranderd.’

‘Wát heeft hem veranderd?’ vroeg Glaïmbar zich af. ‘Mijn gevoel zegt dat Balyndis er iets mee te maken heeft.’

‘Hij zal bij de Stenen Poortweg iemand vinden met wie hij daarover kan praten. Iemand met wie hij een hechtere band heeft dan met ons.’ Hij nam een slok bier, terwijl Glaïmbar hem verbaasd aankeek.

‘Komt hij ook?’

‘Nee,’ klonk de grootvorstelijke stem hol uit de pul. Gandogar keek over de rand, liet de pul zakken, zwaaide ermee om het

schuim van de randen te spoelen en goot de rest van het bier door zijn keel. ‘Hij is al hier, mijn beste Glaimbar.’

*Het Veilige Land,
in het Rode Gebergte aan de oostgrens
van het rijk der Eersten,
in de lente van de 624^{1e} zonnecyclus*

Fidelgar Slagkracht, een stevig gebouwde dwerg met een lichtblonde baard, ging zitten, haalde het kleine metalen doosje uit zijn rugzak en zette het op de stenen tafel voor zich. Het eerste deel van zijn ronde zat erop en hij gunde zich enkele ogenblikken rust in de ruime spelonk waarvan het hoge plafond door pilaren werd gedragen. Hier werden vroeger de lorries op de rails gezet, maar tegenwoordig had men weinig behoefte meer aan de wagens. Hij moest gangen controleren en de wegen leken eindeloos.

Baigar Vierhand die bij een omgekeerde lorie met een hamer aan een kleine haak bezig was, keek naar hem. Zijn bruine baard hing in twee lange vlechten over zijn schouders, om te voorkomen dat hij in het smidsvuur terecht zou komen. Naast hem stond een mobiele smidse zoals die door rondtrekkende ambachtslieden werd gebruikt. Voor kleinere werkzaamheden was ze uitstekend geschikt. ‘En, alles rustig?’ vroeg hij hem en hij keek nieuwsgierig naar het doosje.

‘Nu ik vier orcs en een trol gedood heb wel, ja,’ antwoordde hij schertsend. Hij haalde een veldfles tevoorschijn waarin het teken voor goud gegraveerd was, samen met twee kleine bekertjes. ‘Nee, ik heb niets bijzonders gezien.’

Nu legde Baigar hamer en haak weg en kwam nieuwsgierig dichterbij. ‘Wat heb jij daar bij je?’

‘Het nieuwste snuffje uit Goudschat.’ Fidelgar streek met zijn vingers over de zijkant van het doosje, knipte het slot open en tilde voorzichtig het deksel op. De geur van kruiden en brandewijn verspreidde zich. Baigar zag de bruine voorwerpen, zo lang en zo dik als een vinger. ‘Rookrollen.’

‘Uit Goudschat? Een van de steden van de Vrijen?’

‘Precies. Een van hun kooplui heeft ze vandaar meegebracht. Ik kon het gewoon niet laten ze te kopen.’ Hij pakte een rookrol en